

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN VOT DE GRACIAS.

U sabiam nosaltres que Barcelona havia de respondre a la iniciativa de la premsa. La premsa, digan lo que vulgan, es l'única palanca que avuy per avuy pot remoure l'opinió pública. Ella es la que cada dia recull y distribuix lo que 's diu, lo que se sent y lo que 's pensa. Ella es la que 's presenta, avuy per avuy ab la doble simpatía de la seva missió y del seu martiri. Ella es en fi y ben clar ho ha demostrat, la que en épocas de calamitats públicas sab tocar lo ressort del sentiment y fer caure sobre las llagas obertas per la desgracia, lo bálsem pur de la caritat.

Però Barcelona entera que tant bé ha sapigut cumplir ab son deber, que tant bé ha sapigut respondre al crit de la premsa; Barcelona trista y afigida per una espantosa crisis, que no ha vacilat un moment en donar als desamparats una part de la roba ab que 's vesteix y una part dels mermats capitals que necessita per viure; Barcelona, sense distinció de classes ni de categorías, mereix lo nostre aplauso y 's fá acreedora a las nostras gracias.

¡Ah! ¡quán consolador era l'espectacle d'aquells obrers sense feyna, que no podent donar un céntim rodejavan lo carro de la roba de la qüestació, y trajinavan fardos sense remuneració de cap classe! ¡Quín cor més hermós lo d'aquellas donas, que trobantse sense un xavo, se treyan lo mocador que duyan al cap y l'entregavan!

No hi ha paraulas que bastin a pintar l'emoció que tots aquests rasgos produhian.

A un poble que 's conou davant de la desgracia, y qu' es prou després per socórrela, deixinlo anar.

La classe escolar mereix també un aplauso entusiasta.

Ella ha demostrat que tractantse de fer bé no coneix fatiga.

Demana pels infelissos, y no s' escapava ningú.

Recullia ab igual carinyo la moneda de coure del pobre, la pesseta de la classe mitja y la moneda d' or del aristócrata.

La pluja era impotent per disóldrela. Molts postulants amarats per la suor y per l'aygua del cel, seguien impávits la seva tasca filantrópica. Aquella mateixa abnegació ¿cóm no havia d' éxitar l'esperit públich?

Los empresarios de teatros, los artistas de todas classes, las bandas de la guarnición, las societats corals, las societats dramáticas, tothom que s' ha ofert y ha treballat á benefici de las víctimas de l'inundació, son dignes de que eternament se recordi tanta sollicitud y tanta filantropía.

Perque es de advertir que la premsa no ha trobat obstacles en lloch. Cor que vols cor que desitjas.

Per aixó la caritat ha pogut manifestarse de tantas y tan diverses maneras, pero sempre produhint beneficis. Are ab lo só de la música ha recorregut los carrers; are s' ha ostentat en los teatros: sempre hermosa perque era bona; sempre brillant perque no lluhia en sa cara la tristesa, sino l'alegría.

Es la caritat moderna, la caritat pública, la caritat de tots, diguémo de una vegada: la caritat democrática.

¡Benehida siga!

LA REDACCIÓ.

LA MES NEGRA.

Un gitano compareixia davant del jutje, acusat de robo.

—Mi senyor, deya 'l payet per disculparse: anant pel carrer vaig trobar un tros de corda; y vaig arplegarlo. ¿Es cap crim aixó?

—Aixó no es cap crim, efectivament, responia 'l jutje. Pero aquí se 'us acusa de un' altre cosa. Sobre tot dignéu tota la veritat.

—Donchs bueno, afegeix lo gitano, la veritat es mi senyor que aquella corda era un ronsal, y que enganxada ab lo ronsal seguien unas esmorrallas....

—¿Y dintre de las esmorrallas, qué hi havia? preguntava 'l jutje.

—¿Qué vol que hi hagués? lo cap de una mula.

—Amigo, aquesta es la més negra.

—No, mi senyor, la més negra es la que seguia darrera d' aquesta.

Y aquí tenen explicat l' origen de la frase «la més negra».

La política conservadora 's troba com lo gitano del qüento. Actualment compareix davant del jutje; y 'l jutje es lo país.

Passava per l' isla de Cuba y vá trobar un ronsal en las inmediacions del Zanjón, vá recullir-lo: enganxada ab lo ronsal hi havia la pau, y dintre de la pau la mula de l' insurrecció.

Lo jutje, que com hi dit avants es lo país, exclama com lo jutje del qüento:

—Amigo, aquesta es la més negra.

Y 'l gitano respon:

—No senyor, la més negra es la que vé darrera, es l' qüestió de l' esclavitut.

¡L' esclavitut! Terrible institució. Es una taca sobre l' honra d' Espanya. Los que creuen en la Providencia han de pensar que, no

som felissos perque tenim esclaus. Es impossible que la Providencia deixi de castigarnos.

No hi ha cap dret perque 'ls homes converteixin als seus semblants en bestias de carga; no hi ha cap dret perque 'ls obliguin a un treball dur y constant sense cap més compensació que l' aliment que per egoisme 's dona a una bestia.

¿Quí ha dit que 'ls negres han de estar subjectes als blancs fins aquest extrem?

¿Qué diriam si invertint l' ordre avuy establert, sense altre rahó que la casualitat y 'l capritxe fossem los blancs los esclaus dels negres?

¿Que tenim una superioritat sobre la rassa negra, diuen alguns!

Y havém d' emplear aquesta superioritat intelectual en esclavizarlos ó en redimirlos? En lo primer cas som doblement culpables perque podém y no volém.

Aquí que tot se falsifica, desde 'ls xavos morunos fins als volcans, are que 's presenta inevitable la qüestió de l' esclavitut, tot s' ha volgut resoldre ab una sola paraula.

Aquests conservadors son com aquells curanderos qu' explotan la credulitat dels tontos fent créus y resant oracions sobre dels mals; y aixis han dit: «Nosaltres volém l' abolicció immediata de la esclavitut; pero....»

Hi ha un pero, y 'l pero es lo que importa tenir en compte.

«Pero, diuen, los esclaus estarán per tants anys baix lo servey obligatori dels amos respectius.»

Que 's com si diguessim: los amos seguirán sent duenyos dels esclaus; ab l' única diferencia que aquestes en lloch de dirse esclaus se dirán siervos.

¡Oh política conservadora! ¡Bé miras per la religió quan fins te proposes que combreguem ab redas de molí!

Y á propósit de religió.

La qüestió de esclavitut es á més de una qüestió política y humanitaria una qüestió plenament religiosa.

Obris l' Evangeli per hont se vulga y no s' hi trobarán sino paraulas d' amor y germandat.

«Estimenvos los uns als altres» «Tots los homes som germans.» «Tots som fills de Déu.»

D' aquestas y altres máximas semblants ne está plé l' Evangeli.

¿Y donchs qué fá 'l clero davant del problema de l' abolicció de l' esclavitut? ¿Hont es lo seu zel evangélich? ¿Per qué calla? ¿Qué 'l detura?...»

¡Ah! diuen alguns que l' abolicció de l' esclavitut ocasionará grans perjudicis, destruirá grans interessos, dificultará monstruosos negocis.

¿Es, per ventura, que la religió davant del abús, si al abús quan camina l' hi trinca la butxaca, calla y 'l tolera ó pot ser l' hi fá l' ullet ab senyal d' intel·ligencia?

¡No! Ja may!

L' abús será sempre l' abús: de veritat no n' hi ha més que una, y lo que está fora del esperit dels Evangelis, pel clero no pot ser més que error ó mentida.

¿Per que, donchs, lo clero que tant s' esmera en excomunicar á la Campana, no emplea 'l seu poder, lo seu prestigi, los seus esforços en favor de la fraternitat de totes las rassas humanas?

¡Ah! Es que al govern no l' hi convè l' abolicció, y contra 'ls governs reaccionaris no hi vá may lo clero. Las forsas las guarda totes contra 'ls governs liberals.

Y aquesta, senyors, aquesta es la més negra.

P. K.

DESPRÉS de socorre als infelissos de Murcia, Alicante y Almería, vé 'l moment de socorre als treballadors sense feyna.

Per més que hi haja un ditxo que diu que la caritat ben ordenada comensa per un mateix, lo catalá no ha de ser egoista y en veritat que no 'n ha sigut, demostrant que la caritat ha de comensar per qui més la necessita.

Socorreguts los de Murcia, 'ls de casa.

La Campana de Gracia farà tot lo que d' ella depengui:

Primer: perque 'ls treballs se reanudin.

Segon: perque 'ls que no tingan feyna menjin.

Lo dret de menjar lo té tothom fins los aucells; lo deber de morir-se de fam no 'l té ningú.

A més, los sentiments nobles y generosos de totes las classes de Barcelona no podran menos d' interessarse per la sort de l' honrada clase obrera, ja qu' ella marca ab los seus esforços lo grau de civilització de un poble.

Martorell es una vila democrática.

L' arcaide de Martorell se diu demócrata; enten-gui 's bé, se 'n diu; no obstant algú suposa que no fá del ofici.

Y vaig á dirlos perqué.

La Campana arribava sempre á Martorell ab tota felicitat, era llegida ab afany, y tenia un gran número de compradors.

Un dia, vostés ho ván veure, la Campana qu' excusa tot lo que pot l' ocupar-se de personalitats, pero que no pot callar davant de certas cosas, vá parlar perque era 'l seu deber, de las entrevistas, cumpliments y reverencias del ex-demócrata Xich de la Barraqueta á n' en Cánovas y á n' en Romero Robledo y 'l dissapte passat la Campana que arribá á Martorell, vá quedar-se tot lo paquet á casa del repartidor, y aquest anava per las casas repartint un altre periódich, y afirmant que la Campana tardaria algunas senmanas á sortir, per lo que no havian d' estranyar la seva ausencia.

Comprenem que cantant las veritats se perdin las amistats; pero no 'ns espliquém que gent que 's dihen demócratas, emulant als fiscals d' imprenta conservadors, privin la circulació de un periódich.

Si certs atachs los hi cohuen, no donguin cap motiu perque 'ls estampem, que més greu nos sab á nosaltres tenir que formularlos que á n' ells haver-se 'ls de sentir.

Per lo demés, consti que la Campana repicará á Martorell com repica per tot arréu; y si l' arcaide D. Estéban I té alguna intenció contraria als nostres desitjos y als desitjos del poble, rendidament y ab tota veneració l' hi preguém que desisteixi.

Una escena de casament que passa á Sant Pau.

Un jove solicita casarse 'l vespre y l' hi negan ab motiu de que 'ls casats han de pendre missa y al vespre no se 'n dihen.

S' aconsolan de casarse 'l dematí y llavors los hi dihen que no hi ha missa per no haver avisat ab antelació.

—Aguardin si volen fins á las deu, que hi ha un altre casament y la missa servirá per tots dos.

Vostés creuran que d' aquella missa havia de pagarne la meytat cada hui. Ca, no, no senyors: si bé 's tracta d' una missa, 's tractava de dos pagos, perque com deya 'l capellá de Sant Pau en aquestas cosas l' intenció basta.

Si jo hagués sigut del nuvi l' hi hauria dit:—Pero Sr. Rector, no cobri, que també basta l' intenció en aquestas cosas.

No hi ha senmana que en un poble ó altre no 'ns excomuniquin.

A últims del mes passat vá toarnos lo torn en lo poble de Corbera, situat dalt de un turó sobre 'l Llobregat.

Lo rector de Corbera no content ab amenassar al metje dihentli que l' hi trauria tots los parroquians si seguia llegint la Campana, l' endemá va excomunicar desde la trona al nostre periódich y a tots los seus lectors, anyadint (paraulas textuales) que es un paperot que no serveix més que per la bassa.

¡Quina cultura la d' aquella boca que cada dia consagra un' hostia!

A Madrid un capellá vá fer un sermó sobre la inundació de Murcia y vá dir que 's debia principalmente á la corrupció de costums.

Escolti y 'ls nens de teta que van morir ofegats, també tenian costums corrompudas?

Escena:

Un estudiant de las qüestacions públicas demana caritat á una nena.

«Lo pare no hi es, y no puch disposar de cap quarto, diu la minyona; y trayentse un medalló exclama, tornantse roja: «pero aixó es meu, tinga.»

L' estudiant respon:—«Senyoreta jo posaré lo que val aquets medalló á la safata, y si no l' hi sab mal guardaré la joya com un recort de la nena més hermosa y més bona de la ciutat.»

Y are jo 'ls dich: Aquí tenen lo primer capítol de una novela; l' últim es fácil que passi al camaril de la Mercè.

Los jesuitas han anat de missió en un poble de Castilla. Un predicador vá dir en un sermó que no hi havia cap inconvenient en que las donas prenguessin diners dels seus marits, sempre que 'ls empleessin en fins religiosos.

Un altre vá comparar las donas engalanadas ab las burras dels gitanos.

¡Tot dejenera! Fins los jesuitas van perdent aquella finura que 'ls distingia, per confondre's ab los rectors dels poblets més rudos que sempre ensenyan las orelas.

Una nihilista célebre Vera Zassonlitch está desterrada del seu país.

Tot de un plegat se mor' un comerciant y l' hi deixa una fortuna de 600,000 duros. Pero la pubilla no pot anar á recullirla, perque está condemnada á mort, y si dintre cinch anys no hi compareix, l' estat confiscará l' herencia.

—¿Que 's farà ab aquesta cantitat? pregunta un periódich.

Jo, francament, la cediria als inundats de Murcia.

En Maspons y en Benet y Colom ván anar á recorre 'l seu districte, y al passar per la carretera de Granollers á Calella, en la cual hi falta 'l cap y la qua, es á dir dos ponts, ván quedar sitiats per l' aygua que baixava.

Lo Sr. Maspons podria donar los ponts que porta al seu apellido. Ja vén que son necessaris. Tant hu son que 'l Sr. Benet no vá poder volar y aixó que á més de Benet es Colom.

S' ha descubert que un jubilat qu' era mort feya una pila de anys continuava cobrant del presupuesto.

No se 'n estranyin.

De segur que aquest jubilat també tenia vot.

Lo dia 9 de aquet més Málaga la patria ilustre de 'n Cánovas, quedará á las foscas.

L' empresa del Gas al veure que no pagan se nega á donar llum. Y diu: «Si no 's paga s' apaga.»

Gran ocasió pels barcelonins per desferse de quinqués, llum Blanch, llum Victory y tots los sistemas que ván sortir en l' época memorable de la huelga.

Se revenen á la meytat del preu y á més se 'ls dona l' Aldecoa per torna.

La grosseria clerical per tot arréu fá de las sévas. Desde la montanya, desde aquells pobles célebres per las rebequerias dels seus rectors, ha baixat á Barcelona, y aquí, dintre de nostra ciutat, passen ja escenas dignas de Arbucias y Calella.

Tenim motius per creure que en una iglesia dels vols de Junqueras no s' está gayre ben avingut ab la decencia.

¿Es cert que á dos joves que pretenian casarse se 'ls vá molestar ab exigencias improcedents é inacceptables? ¿Es cert que preguntant lo jove que als que's casavan al vespre no se 'ls exigeixen tantas cosas lo capellá vá tenir la sanch freda de contestar que al vespre no més casavan á las noyas qu' estavan aixís, posantse, al dir aixís, las mans á un pam del ventre? ¿Es cert que 'ls joves després d' una resposta tant incalificable, varen girarli las

espatillas anantse'n á un' altre iglesia, ahont l' endemá van casarlos sense cap dificultat?

Tal vegada 'l rector de S. Francisco podrá contestar á aquestas preguntas. De tots modos consti que en una iglesia dels vols de Junqueras al vespre no més hi casan á las noyas qu' están aixís.

Al últim han expulsat al Terso de Fransa.

Y ben reflexionat es precis regoneixe que la república francesa té molta rahó en treure 's la pols de casa.

Lo Terso d' un quan temps ensá recorria 'l país, y si bé es veritat que per tot arréu trobava més xinlets que aplausos, també 'n es que un bitxo d' aquesta naturalesa no val la pena de que 'l poble 's molesti xiulantlo.

Lo Terso se n' ha anat cap á Inglaterra.

Vels'hi aquí un home que no pot sortir-se dels inglesos.

L' últim acte del Terso á Fransa vá ser un escándol.

Sorprés en un castell d' Angers fent l' amor á una dona casada, vá ser perseguit pel marit á través dels corredors del castell.

Y 'l Terso vá demostrar que per fugir corrents es lo número hui lo mateix á Fransa quan es lo pretendent ais favors de una dama, que á Espanya quan es lo pretendent á la corona.

Aquesta propensió 'l condemna á anar sempre sense espuelas, per la senzilla rahó de que 'ls talons l' hi arriban á frech de las ancas.

A UN MORT,

Tófol; nose 't fassi estrany rebre aquí un saludo meu: vull festejar lo sant teu com solia fer cad' any. Quan érats viu jo ja sé que 'l teu sant no era aquest dia; mes la mort tot ho cambia; ta festa ha cambiat també. Llavoras que anavam junts, la passavas entre 'ls vius; ara que no sentis ni rius l'has de passá enire 'ls difunts. Y si bé perfectament sé que avuy no'm darás res, per probar si soch després te felicito igualment.

Vas fer molt bé de morirte sense esperarte un altr' any. ¡Ay si vinguessis, company! ¡y quin modo d' aburrrite! Tú acostumavas á di: —«¡Aixó ja es insoportable! ¡quin país més miserable...! ¡si no s' hi pot viure aquí! Per'més qu' un ab desalino treballi de dia y nit, vé 'l govern tot desseguit y me 'l pela com un xino; mentres que quatre llopassos que no saben lo qu' es pena, vihen á la nostra esquena y están ben frescos y grassos.»

Tot aixó que deyas tú queixante del nostre estat, ha variat, noy, ha variat; ja no treballa ningú. Las fábricas en etern silenci están sepultadas; tothom te las mans plegadas... ¡ah, no! ménos lo govern. Aquest no sent los lamentos, ni passa may cap fatich. Ell diu:—Paguén lo que 'us dich y tot lo demés son quèntos —

Recordo 'ls gémecs que feyas lo dia que vas finir: —«¡Tenirme' ara d' anar tant que hi há por veure!»—deyas. —«¡Quan penso que d' aquí un any tot estarà transformat...!» — ¡Y que n' anavas d' errat...! No hem transformat res, company. Tot marxa 'l mateix que avants, ménos lo qu' está piñó; la mateixa corrupció, los mateixos jochs de mans.

—«La cosa ja está madura» — soltas dir quan v vias; —«no durará quatre dias...» — ¡Ay pobret... encara dura! Oh! Y lo més salat no está en que la gana 'ns apuri y la cosa encara duri; ¡encara 'l que durará!

La bona fè està perduda,
la miseria progressant,
la butxaca agoitzant,
la llibertat... detinguda.
¡Y 'l govern tè pit per dí
que si 'ns queixém es per vici...!
Res; vol fe'ns anà á l' Hospici
y 'ns aixampla bè 'l camí.
Lo p.ís cubert d' atrassos
sembla un mercat de Calaf,
si reclama á Madrid, ¡pafi
un altre pago pe 'ls nassos.
Y en tant qu' ell tot ho soporta
y calla y sofreix y frisa,
no l' hi prenen la camisa
perque... fa temps que no 'n porta.
Lo bastó sempre està aprop
y 'l govern per res s' estufa;
si acas enrahoném ¡bufa!
si callém ¡bufa altre cop!
Y en fi, no més te diré
per ponderar nostre sort,
que 's pot pagar per ser mort
avuy, qualsevol diné.
Faig punt perque ab ma rahons
veig que m' hi estés en extrem,
y nosaltres ja sabém
que 'ls morts no estén per cansons.
Abur: guarda mon recort,
en un recó del teu niu.
¡Planyo'm, Tófol! ¡Jo soch viu!
¡Ditxòs, ditxòs tú qu' ets mort!

C. GUMA.

Al tornar á obrirse 'ls cursos un estudiant pensionista, que mal avesat per las vacaciones tè mandra de tornar á la vida disciplinada del colégi 's fingeix malalt.
Un metje 'l visita, l' examina, 'l palpa per tots cantons, y no trobantli res de particular l' hi pregunta:
—Noy veyám, ahont te sents més mal?
—Ahont me sento més mal? Al colégi, contesta 'l burdegás ab tota ingenuitat.

Per remediari los estragos de l' ayguat de Cambrils lo govern ha destinat 5,000 rals.
Ab un cero més, aquests cinch mil rals foran 50,000, y llavors lo govern destinaria lo mateix per remediari una calamitat pública, que lo que destina per una carrera de caballs.

Cada dia surten novas invencions.
Are hi ha un francés que s' ha empecat la manera de donar un valor als ossos dels cadáveres.
¿Saben que 'n fá? Los converteix en vidre.

Aixís pot succehir que l' hereu de un oncle rich, converteixi en copas los ossos del seu oncle difunt, per beure á la seva memoria.
Del ossos de un calavera se 'n podrán fer botellas de Champagne; dels ossos de un valent botellas de rom; dels ossos de una coqueta, pots de pomada y dels ossos de un sabi, pots d' apotecari.

Tres metjes tenen una consulta.
Opinió del primer metje:— «Jo crech que 'l malalt vencerá l' enfermetat»
Opinió del segon metje:— «Jo, al contrari, crech que l' enfermetat matará al malalt.»
Opinió del tercer:— «Jo tinc una opinió intermedia.»
Admiració dels seus companys.
—«Si, prossegueix lo tercer ab molta tranquil·tat: jo opino que al malalt qui 'l matará no será la malaltia, serém nosaltres.»
Lo malalt d' aquest quènto es lo quènto de Cuba; 'l metje tercer es en Cánovas.

Are treuran l' esclavitut; pero inventarán un nou sistema, 'l sistema dels patrons.
—Aixó será. deya un sastre, que á tots los negres los tallarán pel mateix patró.
Contestació del fadrí:
—Aixó ray, mentres aprofitin los retalls!..

Continuan las conferencias entre en Martinez Campos y en Cánovas, sense que pujan arribar á una completa intel·ligencia.
Intel·ligencia: ahont no n' hi há no 'n raja.

Lo pa vá pujant, pujant sempre.
La feyna faltant, faltant sempre.
De manera que 'ls forners y tothom se conjura perque 's compleixi l' adagi: «Qui no treballa no menja.»

Las sessions de Corts s' han tornat á obrir.
Una circumstancia: van reanudarse 'l dia de Difunts.
Un pare nostre per l' ánima del general Martinez Campos.
Perque, senyors, jo me 'l veig sota terra.

Alguns propietaris de ingenis de Cuba, avants de que surti la lley de abolición de la esclavitut, ja han donat la llibertat als negres.
Aquests son los que realment tenen més ingeni.
Pertanyen á la nostra escola: ja varem dirho, no volém l' abolición immediata, sinó l' abolición eléctrica.

CONVERSA DEL TEMPS.

—¿Que no 'u sab senyor Felip?
—No pas tot, senyor Cortada.
—Din que hi haurá una castanyada.
—¿Ahont?...
—Dihuen que á Madrid.
—¿Donchs que no hi es convidat Vosté que en lloch pot fer falta?
—Cregui, aixó es lo que m' exalta.
Com que no soch diputat...
Ja no tinc may sort ni sorts.
—Es dí, que sols hi han d' aná 'ls diputats, ¿quan será?
—Aixís que s' obrin las Corts.
—No se 'n haurán de emportá Pocas ni gayres castanyas.
—Ca, no 'u cregui, ells ab sas manyas Cada hui se las fará.
—Aixís bè, si ell se las fan Será millor per nosaltres.
—Ja veurá, 'ls uns ab los altres Com se las repartirán.
Ja sentirá ben petar Castanyas sobre l' Anton.
—Be, quinas castanyas son?
—Son castanyas-Castelar, Que son castanyas molt finas.
Ja veurá quinas hassanyas! Veurá quin tip de castanyas Que 's fará 'l nostra Martinas.
—Ja hu veurém, senyor Cortada. Vaja, adeu.
—Estiga bó.
Posis en observació...
Veurá quina castanyada.

Xius.

Un de nostres lectors nos envia 'l següent suelto:
«Problema: Vist l' evangeli, coneixent lo catolicisme del poble espanyol y tenint en compte la gran missió del nostre clere, averigüar perque callan y no protestan Lleó XIII y 'ls seus subordinats contra l' esclavitut en general y la de Cuba en particular?
»Necessitarém que l' Africa 'ns envihi frares de la Mercè?»

Continuació de las cantitats y objectes rebuts pels inundats de Murcia Alicante y Almeria. Per la falta de temps la doném sens traduhirla en catalá y com son tants los donatius qu' habém rebut, anirém continuant á trossos la nota en los números sucesivos.

Retirém també avuy las xaradas y demés, per donar lloch als donatius, ja ressarirém á nostres lectors més tart de la falta d' amenitat que notin avuy per estar consagrats á la caritat. Are dissimulin.

Suma anterior. . . 421 Rs. 24 Cent.
Y. M. Una sábana, dos fundas y dos pañuelos de hilo todo nuevo.—C. S. Dos camisas de mujer, dos de hombre, dos calzoncillos y dos pañuelos, todo nuevo.—Juana Ribas, 20 rs.—Un Obrero entrega un cheque, una americana, dos chalecos y dos camisas de hombre todo usado.—Anastasia Orgaz, una sábana, una chambre y un pañuelo de algodón para mujer todo usado.—Carmen Terres, dos chaqués, una americana, una capa, y un paletó de hombre, y cinco piezas pequeñas para niño, todo usado, una cortina tambien usada.—Un Metje troinat, 20 rs.—Un Marino de pega, 20 rs.—Quimet Maso, 60 rs.—Victor Coca, 2 rs.—A. M. Dos chalecos, un pantalon de hombre y un pañuelo, todo usado.—Un Ximpla, un xaque y un sobretodo usado.—T. L. Una levita para hombre, usada, una bata nueva para niña, cuatro sacos, dos pañuelos grandes, dos batas y un vestido usados, un delan-

tal nuevo.—Una Señora que quiere guardar el incógnito, un sombrero nuevo de paja para niña tres levitas usadas, un sombrero de copa y dos hongos usados.

Fausto Aymerich, una americana y un chaleco usado con mas 4 reales.—Un hijo de Bellver, dos americanas, un pantalon y un chaleco usado.—José Burch, dos camisas, un par de puños, seis cueillos para hombre, todo usado, con mas 4 rs.—G. T. Un vestido, dos sacos usados y una camisa nueva de mujer, y dos chalecos usados de hombre.—José Fornell, 2 rs.—M. G. Una americana, dos chalecos usados para hombre.—M. M. M., 20 rs.—José Calsina, dos americanas nuevas.—Dos que van d' istiu, 4 rs.—J. C. P., 4.—Un suscriptor á la Campana, 20. J. F. Una envoltura usada para niño.—Mariano Panella, Un decimo de la rifa de los Asilos del Pardo núm. 2944 del sorteo que debe verificarse el 6 de Noviembre 1879.—Jacinto Sellés, 20 rs.—Un trabajador, 4 rs.—A. R. 2 rs., 50 cent.—Matias Vives suscriptor de la Campana, 10 rs.—Paulino Collangues, 9 rs.—José Rifé, 20.—Dos amigos, dos billetes empedrados, núm. 56,758 y 39,502, con mas 8 rs.—Antonet de la gaseosa, 10 rs.—Dolores Torrente, un refajo y una manta todo usado y dos billetes de la Caridad, núm. 27584 y 60,819.—E. R. Dos americanas y un pantalon con mas, 8 rs.—José Andreu, 8 rs.—Dolores Rovira, 4 rs.—A. P. 12 rs.

Benito Martí, un billete de la casa de Caridad n.º 359, para el sorteo del 3 de noviembre 1879.—Benito Martí, un billete del Hospital de Santa Cruz n.º 6859 de la rifa que debe celebrarse el 3 de noviembre 1879. (Este donativo es para los obreros sin trabajo.—A. M. 4 rs.—Un fadrí fusté, un chaqué y un chaleco usado, además 4 rs.—Segismundo Bayer, cuatro billetes de los Pobres números 60001 al 60004, que se celebrará el 3 de noviembre 1879.—José Judeyo, 10 rs.—Gil Clapison 20.—J. C. 80.—Un lector de la Campana 20.—J. Santigosa, un pantalon, un chaleco de hombre, dos camisas, una americana para niño todo usado.—Un federal de buen corazon, cinco pares de alpargatas nuevas.—José Rebordosa, un lio con varias prendas de ropa usadas para hombre, mujer y niño, otro con la tela de un gergon usado, dos pares de calcetines, una camisa y dos pañuelos tambien usados.—P. D. Un lio de ropa.—J. C. Un lio de ropa con mas 8 rs.—R. P. 4.—A. P. C. un billete de la Caridad n.º 15539 para el sorteo del 3 de noviembre de 1879.—Juan Vila, una americana y un sombrero de hombre, dos pares de medias usado todo unos calzoncillos nuevos de hombre, dos camisas, dos enaguas nuevas, unas sayas usadas, un saco y un pañuelo para mujer, un vestido usado para niña y una sábana de catre usada.—Un paquete recibido por el carril con las iniciales J. M. S. conteniendo dos pares botas de hombre, cuatro de mujer y cuatro de niña todo nuevo.—Antonio Camaló de Mataró, una levita, una americana y tres chalecos de hombre usado con mas 10 rs.—Un lio de ropa cosido, con un rótulo que dice: «Una alma caritativa suplica se proporcionen á los desgraciados de Murcia las prendas de ropa que en este bulto remite, con la condicion expresa de que lo verifique la comision que para actos de esta naturaleza fué nombrada en el mismo terreno de ruina y desolacion y no otra.—Un lio de ropa de Sabadell conteniendo un pantalon y una camisa usado y un par de alpargatas nuevas.—María Angela Salvá, trece gorras, un babero, seis camisas, dos chambras, un delantal, dos enaguas de niño todo usado y dos calzoncillos para hombre, nuevos.—José Planas, una corbata usada y un abanico nuevo.
Suma total. . . 876 rs. 74 cénts.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Nef y Cloro, A. T. F., Pau Sala, Xius, Manescala y Herborista.
Las denés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pepet Lano, Históric, Picollis, Marquesito Llorens, B. B. y R., J. Novici, Joseph Nogués, J. Robira, M. y R., Pasquai del Ciri, Jenani, Plaga dels Riells, E. Rosés, S. Piers, Nansas, Diamant, Bunyol, Jo. J. Amat y Marranya.
Ciudadá Capità negre: Gracias pel suelto.—Pau Colom. Queda servit.—Claricia Rosell: Ja vam posar l' unich epitafi que 'ns anava.—R. Escaler: La poesia massa pel tirat serio, y 'ls epitafts poch xispejants.—Capellá que renega de serho. Lo fet que 'ns denuncia es més propi de que un tribunal l' esclaireixi que no pas de que 'l divulgui un periódich.—Faió: La idea de la poesia es gastada: la forma tampech es molt primerosa.—J. B. L' assumpto de que 'ns parla ja es massa vell per ocupar-se'n.—Mutés: Hi anira va epigrama.—Cinto Metje: Gracias per la noticia.—S. Sanjoan: Lo quadro numerich va bé.—Xius: insertarém los quèntos; son bonichs: poesias son fluijetas y la primera poch oportuna.—Claricia Rosell: Ja veu que l' assumpto es delicat: á nostre entendre vosté devia fer algo més qu' escaltar.—S. Gomila: Mirarém de donarho á la «Esquella» que vé.—C. Robert: Hi anirán dos cantarelles.—2. C. Idem. dugas de vesté.—Advocat: Tenim l' espay molt limitat, per que poguém ocupar-nos de tot lo que 'ls nostres amichs nos demanan, y sempre té preferencia lo que interessa á la generalitat que no lo que fá referencia á un poble.—Mas: Gracias per la noticia.—Sasac: Vaja aquesta semana s' ha portat com un home: las tres poesias van bé y las veurá insertadas. Vosté es una demostració de que ab la constancia se logra tot.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS

Barcelona s' ha despullat per vestir á las provincias inundadas; gratitud eterna als *Estudiants* y á la *Prensa* qu' han pres la iniciativa.